

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-93-06

Druk nr 782
Warszawa, 7 lipca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**-o ratyfikacji Umowy między
Rzeczpospolitą Polską a Republiką
Macedonii o zabezpieczeniu społecznym,
podpisanej w Warszawie dnia 6 kwietnia 2006 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Pracy i Polityki Społecznej.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 6 kwietnia 2006 r. została podpisana w Warszawie Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Macedonii o zabezpieczeniu społecznym, w następującym brzmieniu:

Po zaznajomieniu się z powyższą Umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A
z dnia

o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Macedonii o zabezpieczeniu społecznym, podpisanej w Warszawie dnia 6 kwietnia 2006 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Macedonii o zabezpieczeniu społecznym, podpisanej w Warszawie dnia 6 kwietnia 2006 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

Zgodnie z art. 22 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 r., art. 9 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z 1966 r. oraz art. 12 ust. 4 Europejskiej Karty Społecznej, prawo do zabezpieczenia społecznego jest jednym z fundamentalnych praw człowieka. Polska, ratyfikując wyżej wymienione dokumenty, przyjęła na siebie wynikające z nich zobowiązania.

Realizacja prawa do zabezpieczenia społecznego może być zapewniona zarówno przez krajowy system zabezpieczenia społecznego, jak i w drodze koordynacji z systemami innych państw.

Gdy istnieją w danym państwie znaczne grupy osób, posiadające okresy ubezpieczenia w innych państwach, niedające im uprawnień do świadczeń, istotnym zadaniem dla odpowiednich władz jest koordynacja systemu krajowego z systemami zabezpieczenia społecznego innych państw.

Międzypaństwowe uregulowania w zakresie zabezpieczenia społecznego mają istotne, pozytywne znaczenie w rozwoju rynku pracy i współpracy gospodarczej. Zapobiegają one kolizjom ustawodawstw przy przemieszczaniu się osób między państwami w celu wykonywania pracy. Tego rodzaju migracje mogą być przyczyną zarówno kolizji pozytywnej systemów zabezpieczenia społecznego, gdy występuje konieczność jednoczesnego opłacania składek do instytucji dwóch państw, jak i kolizji negatywnej, gdy nie występuje obowiązek ubezpieczenia w żadnym z państw i osoba przemieszczająca się nie podlega żadnemu ustawodawstwu i jest pozbawiona ochrony nawet w zakresie podstawowych ryzyk ubezpieczeniowych.

Uregulowania w zakresie koordynacji zabezpieczenia społecznego eliminują tego rodzaju problemy, które ograniczają swobodny przepływ pracowników między państwami.

Obowiązująca obecnie między Polską a Macedonią Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii o ubezpieczeniu społecznym, podpisana dnia 16 stycznia 1958 r., została wynegocjowana w połowie ubiegłego stulecia. Zawarte w niej regulacje w znacznym stopniu odbiegają od aktualnie stosowanych standardów umów w obszarze zabezpieczenia społecznego. Po rozpadzie Jugosławii i uzyskaniu niepodległości Macedonia przejęła na okres tymczasowy obowiązki wynikające z umowy polsko-jugosłowiańskiej i już w roku 1998, jako niepodległe państwo, podjęła dążenia do zawarcia nowej umowy. Rozpoczęte w 1999 r. negocjacje nowej umowy zostały w 2000 r. przerwane, na skutek rozbieżności co do obowiązującej nazwy Państwa Macedońskiego. Macedonia nie godziła się na stosowaną i obowiązującą na forum międzynarodowym nazwę „Była Jugosłowiańska Republika Macedonii”. W lipcu 2005 r., decyzją Rady Ministrów, przyjęto w stosunkach dwustronnych z Macedonią stosowanie konstytucyjnej nazwy Republiki, co umożliwiło dokończenie w lutym 2006 r. negocjacji Umowy.

Polska, państwo członkowskie Unii Europejskiej, uczestniczy w koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego z państwami UE/EOG oraz Szwajcarią. Macedonia uzyskała w grudniu 2005 r. status kraju kandydującego do Unii Europejskiej.

W związku z powyższym należy uznać, że uregulowanie stosunków z tym państwem powinno być postrzegane jako ważne zadanie w omawianym obszarze zagadnień, gdyż da ono dobrą podstawę do współpracy dwustronnej na zasadach obowiązujących w Unii Europejskiej, co po uzyskaniu przez Macedonię członkostwa znacząco ułatwi realizację rozporządzeń wspólnotowych między Polską a Macedonią.

Rozporządzenia wspólnotowe wywołują bezpośrednie skutki prawne bez potrzeby ich implementacji do ustawodawstwa krajowego, mają moc

obowiązującą bezpośrednio dla obywateli, którzy mogą powoływać się na nie przed sądem krajowym.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że wcześniejsze uregulowanie na zasadach umownych dwustronnych stosunków z państwami członkowskimi było bardzo korzystne dla przyszłej realizacji z tymi państwami przepisów unijnych.

Stworzenie technicznych i organizacyjnych warunków dla sprawnego wykonywania umów (a także ich optymalizacja podczas dwustronnej współpracy) sprzyjało sprawnemu i bezkolizyjnemu podjęciu realizacji wspólnotowych rozporządzeń w zakresie koordynacji zabezpieczenia społecznego z tymi państwami, po uzyskaniu przez Polskę członkostwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy uznać, że podjęcie decyzji o ratyfikacji przedłożonej Umowy jest w pełni uzasadnione.

2. Dotychczasowy a projektowany stan prawny

Obecnie stosunki między Polską a Macedonią w dziedzinie zabezpieczenia społecznego reguluje:

- Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii o ubezpieczeniu społecznym, podpisana dnia 16 stycznia 1958 r.,
- Porozumienie w sprawie wykonania Umowy między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii o ubezpieczeniu społecznym, podpisane dnia 12 listopada 1961 r.,

które Macedonia, z chwilą uzyskania niepodległości, przejęła do tymczasowego stosowania.

Umowa z b. Jugosławią została wynegocjowana kilkadziesiąt lat temu, w innych realiach niż obecne. Jej postanowienia odbiegają znacząco od postanowień aktualnie zawieranych umów w zakresie zabezpieczenia społecznego. Częściowo nie przystają też do zreformowanych regulacji wewnętrznych Polski i Macedonii. Z uwagi na powyższe, nie zabezpieczają one prawidłowo interesów świadczeniobiorców obu państw.

Szczególnego podkreślenia wymaga niekorzystny sposób ustalania wysokości świadczeń emerytalnych.

Zgodnie z obowiązującą Umową, przy ustalaniu świadczeń emerytalnych dla osób, które przebyły okresy ubezpieczenia w Polsce i w Macedonii, okresy te są obligatoryjnie sumowane, a świadczenia są przyznawane w wysokościach częściowych, będących wynikiem proporcji okresów ubezpieczenia w każdym z tych państw do zsumowanego okresu ubezpieczenia. Kwota świadczenia jest sumą dwóch „części”: polskiej i macedońskiej. Ta zasada jest stosowana również w przypadku osób, które zgodnie z przepisami prawnymi jednego z państw spełniają warunki do uzyskania emerytury. W wyniku takiej regulacji osoby te nie mają prawa do „pełnego” świadczenia z jednego państwa i „części” z drugiego, tak jak to jest możliwe w przypadku aktualnie zawieranych umów, lecz otrzymują dwie „części”. Jest to dla nich niekorzystne, gdyż dwie „części” dają niższą wysokość łącznego świadczenia niż świadczenie, które mogłyby otrzymywać bez zastosowania postanowień Umowy.

Umowa polsko-jugosłowiańska nie zawiera też szeregu regulacji, obecnie powszechnie stosowanych w dwustronnych umowach z zakresu zabezpieczenia społecznego. Brak w niej m.in. postanowień dotyczących:

- zasiłków dla bezrobotnych,
- ochrony danych osobowych,
- możliwości wyboru przez przedstawicieli misji dyplomatycznych przepisów prawnych, którym będą podlegać w zakresie ubezpieczenia społecznego,
- określenia okresu delegowania przy wykonywaniu pracy na terytorium drugiego państwa.

Nowa polsko-macedońska Umowa, podpisana w Warszawie w dniu 6 kwietnia 2006 r., zawiera uregulowania oparte na standardach regulacji wspólnotowych, stosowane w aktualnie zawieranych przez Polskę umowach z państwami pozaunijnymi.

Opiera się ona na czterech podstawowych zasadach:

- zasadzie równego traktowania,
która jest fundamentalną zasadą sformułowaną w prawie unijnym, zgodnie z którą osoby zamieszkałe w jednym z państw Umowy, do których ma zastosowanie Umowa, korzystają z praw i podlegają obowiązkom wynikającym z przepisów prawnych tego państwa, tak jak obywatele tego państwa,
- zasadzie swobodnego eksportu świadczeń,
zgodnie z którą świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przysługujące z jednego państwa, nie mogą być zmniejszone, zawieszane, wstrzymane lub zmienione dlatego tylko, że osoba uprawniona mieszka na terytorium drugiego państwa i są tam tej osobie wypłacane,
- zasadzie jedności stosowanego ustawodawstwa,
na podstawie której osoby zamieszkałe w jednym państwie, a pracujące w drugim, lub też w każdym z tych państw, podlegają przepisom prawnym tylko jednego z tych państw,
- zasadzie zachowania praw nabytych,
na podstawie której okresy ubezpieczenia przebyte w każdym z państw Umowy są sumowane na prawo i wysokość świadczeń przysługujących w każdym z nich.

Poniżej przedstawiono merytoryczne regulacje nowej Umowy.

Dział I – Postanowienia ogólne

Zakres podmiotowy nowej Umowy obejmuje osoby, które podlegają lub podlegały przepisom prawnym jednej lub obu Stron Umowy, oraz inne osoby, jeżeli wywodzą one swoje prawa od tych osób (art. 3).

Zakres przedmiotowy obejmuje przepisy prawne dotyczące: ubezpieczenia zdrowotnego, w razie choroby i macierzyństwa, emerytalnego i rentowego, z tytułu wypadków i chorób zawodowych oraz zasiłków dla bezrobotnych i zasiłków rodzinnych (art. 2).

Równe traktowanie – zgodnie z art. 4 Umowy osoby objęte jej zakresem podmiotowym, mające miejsce zamieszkania w jednym z Państw-Stron Umowy, podlegają obowiązkom i korzystają z praw wynikających z przepisów prawnych wchodzących w zakres przedmiotowy Umowy, na tych samych warunkach co obywatele tego państwa.

Transfer świadczeń – świadczenia z tytułu niezdolności do pracy, starości, śmierci żywiciela rodziny, choroby i macierzyństwa oraz wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie mogą ulec zmniejszeniu, wstrzymaniu, zmianie czy zawieszeniu z tego powodu, że osoba do nich uprawniona mieszka na terytorium drugiej Strony Umowy (art. 6 Umowy).

Dział II – Zastosowanie przepisów prawnych

Osoby objęte zakresem podmiotowym Umowy, przemieszczające się w celu wykonywania pracy między obu Stronami, podlegają wyłącznie przepisom prawnym jednej Strony Umowy. Postanowienia art. 7-8 Działu II Umowy wskazują, które przepisy prawne w danym przypadku mają być stosowane.

Dział III – Postanowienia szczególne

Świadczenia zdrowotne (rzeczowe) (art. 9-10 i 12)

W celu ograniczenia kosztów świadczeń zdrowotnych, jakie obciążałyby Stronę polską po wprowadzeniu wzajemnych rozliczeń, Umowa ogranicza zakres podmiotowy osób uprawnionych do świadczeń zdrowotnych na jej podstawie. Przewiduje, że prawo do tych świadczeń w pełnym zakresie będzie przysługiwało wyłącznie emerytom i rencistom oraz członkom ich rodzin oraz pracownikom delegowanym, którzy ulegli wypadkowi lub zapadli na chorobę zawodową (art. 13 ust. 1). Natomiast w ograniczonym zakresie, tj. świadczenia natychmiast konieczne dla ratowania zdrowia lub życia, będą przysługiwały pracownikom delegowanym i członkom ich rodzin.

Świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 13-16)

Umowa przewiduje, że prawo do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych będzie ustalane według zasad wynikających z ubezpieczenia, któremu podlegał pracownik lub osoba pracująca na własny rachunek w chwili wypadku lub wykonywania pracy niosącej ryzyko choroby zawodowej. Jeżeli osoba pobierająca świadczenia z tytułu choroby zawodowej będzie wykonywać na terytorium drugiej Strony pracę mogącą spowodować zaostrzenie się choroby zawodowej i choroba ta faktycznie ulegnie zaostrzeniu, instytucja drugiej Strony przyzna świadczenie uzupełniające.

Świadczenia emerytalno-rentowe (art. 17-20)

Umowa przewiduje, że prawo do świadczeń emerytalno-rentowych osób zamieszkałych w Polsce lub w Macedonii i posiadających okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi drugiego Państwa-Strony Umowy będzie ustalane z uwzględnieniem łączonych okresów ubezpieczenia w obydwu państwach, przy czym koszty tak ustalanych świadczeń będą obciążały instytucje ubezpieczeniowe Polski i Macedonii proporcjonalnie do okresów ubezpieczenia przebytych w każdym z tych państw. Wysokość tych świadczeń będzie ustalana według następujących zasad:

- w przypadkach gdy okres ubezpieczenia przebyty tylko po jednej stronie daje prawo do emerytury lub renty w myśl przepisów tej Strony, wówczas ubezpieczony otrzyma od tej Strony pełną emeryturę lub rentę wyliczoną na podstawie tych okresów ubezpieczenia, a druga Strona wypłaci część za swoje okresy ubezpieczenia. Wysokość tej części będzie odpowiadała proporcji okresów ubezpieczenia przebytych po tej Stronie do sumy okresów ubezpieczenia przebytych w obydwu państwach,
- w przypadkach gdy okres ubezpieczenia przebyty w Polsce nie daje prawa do polskiej emerytury lub renty oraz okres ubezpieczenia przebyty w Macedonii nie daje prawa do macedońskiej emerytury lub renty, instytucja każdej ze Stron ustali prawo do świadczenia na podstawie sumy okresów ubezpieczenia przebytych w obydwu Stronach i wypłaci część emerytury lub renty odpowiadającą proporcji własnych okresów ubezpieczenia do ich sumy w obydwu Państwach-Stronach Umowy.

Takie rozwiązanie wprowadza zmodyfikowaną zasadę „pro rata temporis”, która oznacza, że ustalanie częściowych świadczeń będzie obligatoryjne tylko w przypadkach, gdy jest to dla osoby zainteresowanej korzystniejsze lub gdy w żadnej ze Stron nie ma ona prawa do emerytury lub renty w pełnej wysokości. Umowa przewiduje także możliwość przeliczenia świadczeń przyznanych na podstawie Umowy z dnia 16 stycznia 1958 r., o ile jest to korzystniejsze dla osoby zainteresowanej.

Zasiłki dla bezrobotnych (art. 21)

W celu nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych będą uwzględniane okresy ubezpieczenia (w niezbędnym zakresie) przebyte zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Strony Umowy, jednakże pod warunkiem, że osoba zainteresowana bezpośrednio przed utratą pracy posiada okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi tej Strony, u której ubiega się o prawo do zasiłku. W przypadku gdy okresy ubezpieczenia przebyte na terytorium jednej ze Stron zostaną uwzględnione dla ustalenia prawa do zasiłku zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Strony, wówczas okres wypłaty zasiłku zostanie skrócony o okres, za który bezrobotny otrzymał zasiłek zgodnie z przepisami prawnymi pierwszej Strony Umowy.

Zasiłki rodzinne (art. 22)

Zasiłki rodzinne będą przyznawane i wypłacane przez właściwą instytucję zgodnie ze stosowanymi przez nią przepisami prawnymi.

Jednakże, jeżeli prawo do zasiłków rodzinnych będzie przysługiwało zgodnie z przepisami prawnymi każdej Strony Umowy wówczas właściwą do wypłaty zasiłków będzie instytucja miejsca zamieszkania osoby, na którą przysługuje zasiłek.

Umowa zostanie zawarta na czas nieokreślony. W przypadku jej wypowiedzenia prawa nabyte zgodnie z jej postanowieniami zostaną zachowane.

3. Skutki wejścia w życie Umowy

Z dniem wejścia w życie postanowień nowej Umowy zostaną uchylone dotychczas obowiązujące w stosunkach między Polską a Macedonią regulacje z zakresu ubezpieczeń społecznych. Wejście w życie nowej Umowy wyeliminuje archaiczne rozwiązania funkcjonujące w Umowie polsko-jugosłowiańskiej z dnia 16 stycznia 1958 r., a tym samym problemy występujące na tle jej realizacji. Zawarte w Umowie uregulowania będą zdecydowanie korzystniejsze dla świadczeniobiorców, szczególnie w zakresie nabywania prawa do świadczeń emerytalnych i rentowych. Dwustronna Umowa w zakresie zabezpieczenia społecznego powinna stwarzać osobom zainteresowanym korzystniejszą sytuację w zakresie uprawnień do świadczeń i ich wysokości w porównaniu do sytuacji, jaką daje im ustawodawstwo wewnętrzne. Zasada ta będzie w pełni zrealizowana przez wprowadzenie w nowej Umowie zmodyfikowanej zasady „pro rata temporis” i eliminacji obowiązkowego stosowania, w każdym przypadku, postanowień Umowy dotyczących zliczania (sumowania) okresów ubezpieczenia przebytych na terytorium obu Stron Umowy.

Wejście w życie Umowy wiąże się oczywiście z określonymi skutkami finansowymi. Wydatki ponoszone obecnie przez Polskę z tytułu realizacji postanowień Umowy polsko-jugosłowiańskiej z dnia 16 stycznia 1958 r. mogą nieznacznie wzrosnąć w związku z zastosowaniem zasady „pro rata temporis”. Jednak, biorąc pod uwagę liczbę świadczeń przyznanych przez polskie organy rentowe, tj. 459, z których tylko niewielka część może kwalifikować się do ponownego przeliczenia, nie należy się spodziewać dużego wzrostu wydatków z tego tytułu. Szacuje się, że w stosunku do ponoszonych już kosztów stosowania obecnej Umowy z dnia 16 stycznia 1958 r. wzrost tych kosztów w związku z wdrożeniem w życie regulacji nowej Umowy będzie kształtował się po Stronie polskiej na poziomie:

- 131 000 zł rocznie – w zakresie świadczeń emerytalnych i rentowych,
- 52 000 zł rocznie – w zakresie świadczeń zdrowotnych (rzeczowych) dla emerytów, rencistów oraz członków ich rodzin.

Koszt tych świadczeń i ich transferu powinien znaleźć pokrycie w środkach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (131 000 zł – świadczenia emerytalno-rentowe) oraz w środkach budżetu państwa (52 000 zł – świadczenia zdrowotne).

Powyższe szacunki nie uwzględniają kosztów świadczeń zdrowotnych dla pracowników delegowanych oraz członków ich rodzin, bowiem nie jest znana liczba pracowników delegowanych do pracy z Polski do Macedonii. Jednak biorąc pod uwagę, że w Polsce pracowników delegowanych z Macedonii jest niewielu (w ubiegłym roku pracowało w Polsce tylko sześciu), można przypuszczać, że również w drugą stronę przepływ pracowników delegowanych jest niewielki. Przy takim założeniu koszt świadczeń zdrowotnych dla tych pracowników kształtowałby się na poziomie znikomym, mieszczącym się w granicach błędu statystycznego.

Przewiduje się, że wejście w życie Umowy nastąpi w roku 2007. Wydatki z tym związane będą uwzględnione w budżecie państwa na rok 2007 we właściwych częściach budżetowych.

4. Tryb związania RP Umową

Umowa o zabezpieczeniu społecznym dotyczy spraw uregulowanych w ustawach, a zatem w myśl art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji podlega ratyfikacji, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

a. podmioty prawa krajowego, których Umowa dotyczy

Umowa będzie miała zastosowanie do pracowników, osób pracujących na własny rachunek (w tym rolników), ubezpieczonych każdej ze Stron, członków ich rodzin oraz osób wywodzących od tych ubezpieczonych swoje prawa. Będzie się odnosić do osób fizycznych w zakresie prawa do świadczeń rzeczowych i pieniężnych z tytułu choroby i macierzyństwa, świadczeń z tytułu starości, niezdolności do pracy, śmierci żywiciela rodziny, wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zasiłków dla bezrobotnych, świadczeń rodzinnych, a także w zakresie obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne.

b. sposób, w jaki Umowa dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Postanowienia Umowy, koordynujące polski system zabezpieczenia społecznego z macedońskim, odnoszą się do spraw uregulowanych w następujących ustawach:

- ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267),
- ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 30 października 2002 r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (Dz. U. Nr 199, poz. 1674, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 159, poz. 1667, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.).

c) środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania Umowy

Wejście w życie Umowy nie pociągnie za sobą konieczności dokonywania zmian w polskim ustawodawstwie wewnętrznym. Wymogiem niezbędnym będzie zawarcie przez właściwe władze obu Stron porozumienia administracyjnego w sprawie realizacji Umowy, zgodnie z delegacją zapisaną w art. 23 Umowy.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Ewa Ośniecka - Tamecka

Min.EOT/1464/2006/DP/bwb

Warszawa, dnia 23 czerwca 2006 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Macedonii o zabezpieczeniu społecznym do ratyfikacji oraz projektu ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Macedonii o zabezpieczeniu społecznym, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ewę Ośniecką - Tamecką.

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedstawionym projektem uchwały Rady Ministrów (pismo nr RM-111-107-06) oraz projektem ustawy (pismo nr RM-10-93-06), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pani Anna E. Fotyga
Minister Spraw Zagranicznych

Pani Anna Kalata
Minister Pracy i Polityki Społecznej

UMOWA

MIĘDZY

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

REPUBLIKĄ MACEDONII

O ZABEZPIECZENIU SPOŁECZNYM

Rzeczpospolita Polska

i

Republika Macedonii

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

pragnąc uregulować wzajemne stosunki w dziedzinie zabezpieczenia społecznego uzgodniły, co następuje:

DZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

(1) Dla stosowania niniejszej Umowy poniższe terminy oznaczają:

1. „przepisy prawne”: ustawy i inne przepisy dotyczące zabezpieczenia społecznego, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 niniejszej Umowy;

2. „właściwa władza”:

2.1. w Rzeczypospolitej Polskiej - ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego i ministra właściwego do spraw zdrowia;

2.2. w Republice Macedonii - Ministerstwo Pracy i Polityki Socjalnej i Ministerstwo Zdrowia;

3. „instytucja łącznikowa”: instytucję zapewniającą koordynację i informację między instytucjami każdej z Umawiających się Stron, uczestniczącą w stosowaniu niniejszej Umowy, jak również w informowaniu zainteresowanych o prawach i obowiązkach z niej wynikających;

4. „właściwa instytucja”: instytucję, w której osoba jest ubezpieczona w chwili składania wniosku o świadczenie lub instytucję, od której zainteresowany ma prawo lub miałby prawo uzyskać świadczenie lub instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę do finansowania kosztów świadczeń;

5. „ubezpieczony”: pracownika lub osobę pracującą na własny rachunek;

6. „okresy ubezpieczenia”: okresy, za które opłacono składki, okresy zatrudnienia lub pracy na własny rachunek oraz okresy z nimi zrównane przez przepisy prawne każdej z Umawiających się Stron;

7. „członek rodziny”: osoby w ten sposób określone przepisami prawnymi tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma siedzibę właściwa instytucja;

8. „świadczenia pieniężne”: wszystkie rodzaje świadczeń pieniężnych przyznawanych na podstawie przepisów prawnych każdej z Umawiających się Stron;

9. „świadczenia rzeczowe”: świadczenia zdrowotne przewidziane w przepisach prawnych każdej z Umawiających się Stron;

10. „natychmiastowe świadczenia rzeczowe”: świadczenia zdrowotne niezbędne dla usunięcia bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia;

11. „świadczenia rodzinne”:

11.1. w Rzeczypospolitej Polskiej - zasiłki rodzinne,

11.2. w Republice Macedonii – dodatek na dzieci;

12. „miejsce zamieszkania”: miejsce stałego pobytu;

13. „pobyt”: czasowy pobyt na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

(2) Inne terminy użyte w niniejszej Umowie mają znaczenie zgodne z przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 2

Zakres przedmiotowy

(1) Niniejszą Umowę stosuje się:

1. w Rzeczypospolitej Polskiej do przepisów prawnych o:

1.1. powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym,

1.2. ubezpieczeniu w razie choroby i macierzyństwa,

1.3. ubezpieczeniach emerytalnym i rentowych,

1.4. ubezpieczeniu z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych,

1.5. zasiłku dla bezrobotnych,

1.6. zasiłkach rodzinnych;

2. w Republice Macedonii do przepisów prawnych o :

2.1. ubezpieczeniu zdrowotnym,

2.2. ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym,

2.3. ubezpieczeniu w razie wypadku przy pracy i chorób zawodowych,

2.4. ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia,

2.5. dodatku na dzieci.

(2) Niniejszą Umowę stosuje się także do wszystkich przepisów prawnych zmieniających lub uzupełniających przepisy wymienione w ustępie 1.

(3) Niniejszą Umowę stosuje się do przepisów prawnych wprowadzających nową gałąź zabezpieczenia społecznego tylko wtedy, jeżeli Umawiające się Strony wyrażą taką wolę.

(4) Niniejszej Umowy nie stosuje się do świadczeń z pomocy społecznej oraz do świadczeń na rzecz ofiar wojny i jej skutków.

Ponadto, w Rzeczypospolitej Polskiej, niniejszej Umowy nie stosuje się do przepisów prawnych o zaopatrzeniu emerytalnym obejmującym funkcjonariuszy: Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Biura Ochrony Rządu, żołnierzy zawodowych oraz o uposażeniu sędziów i prokuratorów w stanie spoczynku.

Artykuł 3

Zakres podmiotowy

(1) Niniejszą Umowę stosuje się do osób, które podlegają lub podlegały przepisom prawnym jednej lub obu Umawiających się Stron.

(2) Niniejszą Umowę stosuje się również do innych osób, jeżeli wywodzą one swoje prawa od osób, o których mowa w ustępie (1).

Artykuł 4

Równość traktowania

Jeżeli niniejsza Umowa nie stanowi inaczej, osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium jednej Umawiającej się Strony i do których stosują się postanowienia niniejszej Umowy, podlegają obowiązkom i korzystają z praw wynikających z przepisów prawnych na tych samych warunkach co obywatele tej Umawiającej się Strony.

Artykuł 5

Ubezpieczenie dobrowolne kontynuowane

Osoby, które mają miejsce zamieszkania na terytorium jednej z Umawiających się Stron mogą być objęte ubezpieczeniem dobrowolnym kontynuowanym, przewidzianym w przepisach prawnych na tych samych warunkach co ubezpieczeni tej Umawiającej się Strony, z uwzględnieniem, jeżeli jest to konieczne, okresów ubezpieczenia przebytych na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 6

Transfer świadczeń pieniężnych

(1) Jeżeli niniejsza Umowa nie stanowi inaczej, świadczenia pieniężne, do których prawo przysługuje na podstawie przepisów prawnych jednej z Umawiających się Stron, nie mogą ulec zmniejszeniu, wstrzymaniu, zmianie, zawieszeniu, uchyleniu z tego powodu, że uprawniony ma miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony i będą mu one wypłacane na tym terytorium.

(2) Ustępu (1) nie stosuje się:

1. w Rzeczypospolitej Polskiej do: zasiłku dla bezrobotnych, zasiłków rodzinnych, świadczeń przyznawanych w szczególnym trybie i w drodze wyjątku;
2. w Republice Macedonii do: dodatku na dzieci, świadczeń z tytułu bezrobocia.

DZIAŁ II

ZASTOSOWANIE PRZEPISÓW PRAWNYCH

Artykuł 7

Zasada ogólna

Jeżeli artykuł 8 nie stanowi inaczej, osoby, do których stosują się postanowienia niniejszej Umowy podlegają przepisom prawnym Umawiającej się Strony, na której terytorium wykonują pracę.

Artykuł 8

Zasady szczególne

(1) W odniesieniu do zasady wyrażonej w artykule 7 ustanawia się następujące zasady szczególne:

1. Pracownik wykonujący pracę na terytorium jednej z Umawiających się Stron, który jest, przez przedsiębiorstwo mające siedzibę na terytorium tej Umawiającej się Strony, w którym jest stale zatrudniony, wysłany na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, w celu wykonywania pracy na rachunek tego przedsiębiorstwa, podlega przepisom prawnym pierwszej Umawiającej się Strony pod warunkiem, że przewidywany okres pracy nie przekracza dwudziestu czterech miesięcy. Jeżeli czas trwania tego zatrudnienia przedłuży się ponad dwadzieścia cztery miesiące, nadal stosuje się przepisy prawne pierwszej Umawiającej się Strony przez nowy okres najwyżej dwudziestu czterech miesięcy pod warunkiem, że właściwa władza drugiej Umawiającej się Strony, lub instytucja wyznaczona przez tę władzę, wyrazi na to zgodę przed upływem pierwszego okresu dwudziestu czterech miesięcy.

2. Osoba pracująca na własny rachunek, wykonująca zwykle swą działalność na terytorium jednej Umawiającej się Strony, która przenosi czasowo tę działalność na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, podlega przepisom prawnym pierwszej Umawiającej się Strony przez okres wykonywania tej działalności, nie dłużej jednak niż przez dwadzieścia cztery miesiące.

3. Pracownik wykonujący zwykle pracę na terytorium każdej z Umawiających się Stron podlega przepisom prawnym tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania.

4. Osoba pracująca na własny rachunek na terytorium jednej Umawiającej się Strony, która równocześnie jest pracownikiem na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, podlega przepisom prawnym tej drugiej Umawiającej się Strony.

5. Osoba zwykle pracująca na własny rachunek na terytorium każdej z Umawiających się Stron, podlega przepisom prawnym tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania.

6. Pracownik zatrudniony jako część personelu transportu powietrznego, kolejowego lub drogowego przez przedsiębiorstwo mające siedzibę na terytorium jednej z Umawiających się Stron, podlega przepisom prawnym tej Umawiającej się Strony, na której terytorium przedsiębiorstwo ma siedzibę; w przypadku gdy przedsiębiorstwo ma filię lub stałe przedstawicielstwo na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, pracownik przez nie zatrudniony podlega przepisom prawnym tej Umawiającej się Strony, na terytorium której znajduje się filia lub stałe przedstawicielstwo.

7. Członkowie personelu misji dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych podlegają postanowieniom Konwencji Wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r. oraz Konwencji Wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z dnia 24 kwietnia 1963 r.

8. Członkowie personelu administracyjnego, technicznego oraz pomocniczego misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych każdej z Umawiających się Stron mogą w ciągu trzech miesięcy począwszy od wejścia w życie niniejszej Umowy lub w ciągu trzech miesięcy od dnia rozpoczęcia pracy na terytorium Umawiającej się Strony, gdzie wykonują swoją pracę, dokonać wyboru między stosowaniem przepisów prawnych jednej lub drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli są obywatelami Umawiającej się Strony, do której należy misja dyplomatyczna lub urząd konsularny.

9. Osoby zatrudnione jako prywatna służba domowa członków misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych mają prawo wyboru, o którym mowa w punkcie 8, jeżeli są obywatelami Umawiającej się Strony, do której należy misja dyplomatyczna lub urząd konsularny.

10. Osoby delegowane przez jedną Umawiającą się Stronę w ramach różnych form współpracy na terytorium drugiej Umawiającej się Strony podlegają przepisom prawnym Strony delegującej, chyba że porozumienia o współpracy stanowią inaczej.

11. Załoga, która pracuje na pokładzie statku pływającego pod banderą jednej z Umawiających się Stron, podlega przepisom prawnym tej Umawiającej się Strony.

(2) Właściwe władze Umawiających się Stron lub instytucje przez nie wyznaczone mogą, za obopólną zgodą, w interesie osoby lub grupy osób, ustanowić inne zasady lub zmienić te, które zostały przewidziane w ustępie (1).

DZIAŁ III

POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

Choroba i macierzyństwo

Artykuł 9

Sumowanie okresów ubezpieczenia

Jeżeli osoba przebyła okresy ubezpieczenia zgodnie z przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron, to okresy te są sumowane, w niezbędnym zakresie na prawo do świadczeń i okres ich przysługiwania, jeśli się nie pokrywają.

Artykuł 10

Świadczenia rzeczowe

(1) Jeśli ubezpieczony, o którym mowa w artykule 8, spełnia warunki do uzyskania świadczeń rzeczowych według przepisów prawnych jednej

Umawiającej się Strony, a przebywa na terytorium drugiej Umawiającej się Strony w związku z wykonywaniem pracy, to on i towarzyszący mu członkowie rodziny otrzymują świadczenia rzeczowe od instytucji miejsca pobytu zgodnie z przepisami prawnymi obowiązującymi tę instytucję, w przypadku gdy stan ich zdrowia wymaga natychmiastowych świadczeń rzeczowych, na koszt właściwej instytucji.

(2) Przy stosowaniu ustępu 1, przyznanie prawa do protezy, sprzętu lub innych świadczeń rzeczowych znacznej wartości zależy od zgody właściwej instytucji, chyba że udzielenie świadczeń nie może być odsunięte w czasie bez poważnego zagrożenia życia lub zdrowia.

Lista i wartość tych świadczeń są ustalane przez właściwe władze w porozumieniach administracyjnych, o których mowa w artykule 23.

(3) Członkowie rodziny ubezpieczonego jednej z Umawiających się Stron mający miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, otrzymują świadczenia rzeczowe od instytucji miejsca zamieszkania zgodnie z obowiązującymi ją przepisami prawnymi, na koszt właściwej instytucji.

(4) Jeżeli osoba uprawniona do emerytury lub renty należnej zgodnie z przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron ma miejsce zamieszkania na terytorium jednej Umawiającej się Strony, osoba ta oraz członkowie jej rodziny otrzymują świadczenia rzeczowe zgodnie z przepisami prawnymi tej Umawiającej się Strony, tak jakby osoba ta była uprawniona do emerytury lub renty tylko na mocy przepisów prawnych tej Umawiającej się Strony gdzie ma miejsce zamieszkania. Koszty tych świadczeń obciążają instytucję miejsca zamieszkania.

(5) Jeżeli osoba uprawniona do emerytury lub renty, należnej zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron, która ma miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony nie jest uprawniona do świadczeń rzeczowych zgodnie z przepisami prawnymi tej Umawiającej się Strony, to osoba ta otrzymuje świadczenia rzeczowe od instytucji miejsca zamieszkania zgodnie ze stosowanymi przez nią przepisami prawnymi na koszt właściwej instytucji. Zasadę tę stosuje się do członków rodziny osoby otrzymującej emeryturę lub rentę mających, tak jak ona, miejsce zamieszkania na terytorium tej Umawiającej się Strony.

(6) Jeżeli osoba uprawniona do emerytury lub renty zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron ma miejsce zamieszkania na terytorium tej Umawiającej się Strony i posiada prawo do świadczeń rzeczowych, to członkowie jej rodziny, którzy mają miejsce zamieszkania

na terytorium drugiej Umawiającej się Strony i nie mają prawa do świadczeń rzeczowych na podstawie przepisów prawnych tej drugiej Umawiającej się Strony, otrzymują świadczenia rzeczowe od instytucji miejsca zamieszkania, zgodnie z przepisami prawnymi stosowanymi przez tę instytucję, na koszt właściwej instytucji.

(7) Właściwe władze Umawiających się Stron lub instytucje przez nie wyznaczone mogą, za obopólną zgodą, rozszerzyć krąg osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń rzeczowych.

Artykuł 11

Świadczenia pieniężne

(1) Świadczenia pieniężne przysługujące zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron są również wypłacane podczas pobytu osoby uprawnionej na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

(2) Świadczenia pieniężne wypłaca bezpośrednio właściwa instytucja, zgodnie z artykułem 30.

Artykuł 12

Zwrot kosztów

(1) Właściwa instytucja zwraca właściwej instytucji drugiej Umawiającej się Strony koszty świadczeń rzeczowych poniesione zgodnie z artykułem 10, z wyjątkiem kosztów administracyjnych.

(2) W celu uproszczenia procedury administracyjnej właściwe władze mogą uzgodnić, że poniesione, we wszystkich lub określonych grupach wydatków, kwoty będą zwracane w postaci kwot zryczałtowanych.

(3) Sposób zwrotu kosztów określają porozumienia administracyjne, o których mowa w artykule 23 niniejszej Umowy.

ROZDZIAŁ 2

Wypadki przy pracy i choroby zawodowe

Artykuł 13

Świadczenia rzeczowe i pieniężne

(1) Osobie uprawnionej do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron, przysługuje prawo do świadczeń rzeczowych w przypadku pobytu lub zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, których udziela instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania, zgodnie z obowiązującymi ją przepisami prawnymi, na koszt właściwej instytucji. Artykuł 10 ustęp 2 stosuje się odpowiednio.

(2) W przypadku świadczeń pieniężnych stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 11.

Artykuł 14

Choroby zawodowe

(1) Jeżeli przyznanie świadczeń z tytułu choroby zawodowej, zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron, zależy od stwierdzenia danej choroby po raz pierwszy na terytorium tej Umawiającej się Strony, warunek ten uważa się za spełniony również w przypadku, gdy choroba została stwierdzona po raz pierwszy na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

(2) Jeżeli prawo do świadczeń z tytułu choroby zawodowej przysługuje na podstawie przepisów prawnych każdej z Umawiających się Stron, są one

przyznawane wyłącznie na podstawie przepisów prawnych tej Umawiającej się Strony, na której terytorium wykonywana była ostatnio praca, która mogła spowodować chorobę zawodową, jeżeli uprawniony spełnia warunki przewidziane tymi przepisami prawnymi.

Artykuł 15

Pogłębienie się choroby zawodowej

(1) Jeżeli prawo do świadczeń z tytułu choroby zawodowej powstało zgodnie z przepisami prawnymi jednej Umawiającej się Strony, właściwa instytucja tej Umawiającej się Strony ponosi odpowiedzialność za wypłatę świadczeń z tytułu pogłębienia się choroby zawodowej, nawet jeżeli nastąpiło to w chwili, gdy osoba podlegała przepisom prawnym drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli nie wykonywała tam pracy narażającej ją na chorobę zawodową.

(2) W przypadku pogłębienia się choroby zawodowej u osoby otrzymującej świadczenia z tytułu choroby zawodowej zgodnie z przepisami prawnymi pierwszej Umawiającej się Strony, podczas wykonywania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony pracy, która może spowodować chorobę zawodową:

1. właściwa instytucja pierwszej Umawiającej się Strony nadal wypłaca przyznane świadczenia nie uwzględniając pogłębienia się choroby zawodowej;
2. właściwa instytucja drugiej Umawiającej się Strony, której przepisom prawnym podlegała osoba w czasie wykonywania pracy mogącej spowodować pogłębienie się choroby zawodowej, przyznaje świadczenia w wysokości różnicy między wysokością świadczeń, do których osoba ta ma prawo po pogłębieniu się choroby zawodowej, a wysokością świadczeń, które przysługiwałyby przed pogłębieniem się choroby zawodowej, zgodnie z obowiązującymi ją przepisami prawnymi, tak jakby choroba wystąpiła według tych przepisów prawnych.

Artykuł 16

Stopień niezdolności do pracy

Jeżeli przepisy prawne jednej Umawiającej się Strony przewidują, iż do ustalenia stopnia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową uwzględnia się niezdolność do pracy powstałą wcześniej z takich samych przyczyn, w takim przypadku uwzględnia się wypadki przy pracy i choroby zawodowe zaistniałe wcześniej, zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony.

ROZDZIAŁ 3

Emerytury i renty

Artykuł 17

Sumowanie okresów ubezpieczenia

(1) W celu nabycia, zachowania lub przywrócenia prawa do emerytury lub renty okresy ubezpieczenia przebyte na mocy przepisów prawnych każdej z Umawiających się Stron są sumowane w zakresie niezbędnym, pod warunkiem, że się nie pokrywają.

(2) Jeżeli przepisy prawne jednej z Umawiających się Stron uzależniają przyznanie emerytury lub renty od przebycia okresów ubezpieczenia w zawodzie objętym systemem specjalnym, w określonym zawodzie lub określonym zatrudnieniu, to okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony są sumowane przy przyznawaniu tej emerytury lub renty tylko wtedy, gdy zostały przebyte w ramach odpowiedniego systemu w tym zawodzie lub w tym zatrudnieniu.

Artykuł 18

Emerytury i renty bez sumowania okresów ubezpieczenia

Jeżeli ubezpieczony spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury lub renty przewidziane w przepisach prawnych jednej z Umawiających się

Stron, bez konieczności sumowania okresów ubezpieczenia zgodnie z artykułem 17, to właściwa instytucja tej Umawiającej się Strony ustala wysokość emerytury lub renty wyłącznie na podstawie okresów ubezpieczenia przebytych zgodnie z przepisami prawnymi tej Umawiającej się Strony, chyba że wysokość emerytury lub renty obliczonej zgodnie z artykułem 19 jest korzystniejsza.

Artykuł 19

Emerytury lub renty z sumowaniem okresów ubezpieczenia

Jeżeli ubezpieczony spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury lub renty jedynie przy zastosowaniu artykułu 17, właściwa instytucja każdej z Umawiających się Stron stosuje następujące zasady:

1. oblicza teoretyczną wysokość emerytury lub renty, o którą ubezpieczony mógłby się ubiegać, gdyby wszystkie okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi każdej z Umawiających Stron zostały przebyte zgodnie z obowiązującymi ją przepisami prawnymi;
2. w celu określenia teoretycznej wysokości emerytury lub renty, przy ustalaniu podstawy obliczenia, uwzględniane są wyłącznie okresy ubezpieczenia przebyte na mocy przepisów prawnych stosowanych przez właściwą instytucję;
3. na podstawie tej teoretycznej wysokości, właściwa instytucja tej Umawiającej się Strony określa rzeczywistą wysokość emerytury lub renty proporcjonalnie do długości okresów ubezpieczenia przebytych zgodnie ze stosowanymi przez nią przepisami prawnymi i do całkowitej długości okresów ubezpieczenia przebytych na mocy przepisów prawnych obu Umawiających się Stron;
4. jeżeli łączny okres ubezpieczenia przebyty zgodnie z przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron jest dłuższy od najdłuższego przewidzianego w przepisach prawnych jednej z Umawiających się Stron, do obliczenia maksymalnej kwoty emerytury lub renty właściwa instytucja uwzględnia najdłuższy okres przewidziany w stosowanych przez nią przepisach prawnych.

Artykuł 20

Okresy ubezpieczenia krótsze niż jeden rok

Jeżeli okresy ubezpieczenia uwzględniane zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron przy ustalaniu prawa do świadczenia nie osiągną łącznie jednego roku, żadne świadczenie nie zostanie przyznane na podstawie tych przepisów prawnych, chyba że same w sobie otwierają prawo do świadczenia na podstawie tych przepisów prawnych; okresy te są uwzględniane w celu nabycia, utrzymania i przywrócenia prawa oraz obliczenia wysokości świadczeń należnych od drugiej Umawiającej się Strony, tak jakby były to okresy ubezpieczenia przebyte pod rządami stosowanych przez nią przepisów prawnych. Zasada ta ma zastosowanie do świadczeń, do których prawo uzależnione jest od przebycia określonego okresu ubezpieczenia.

ROZDZIAŁ 4

Bezrobocie

Artykuł 21

Zasiłek dla bezrobotnych

(1) Okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron są uwzględniane, w niezbędnym zakresie, przy ustalaniu prawa do zasiłku dla bezrobotnych zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony, o ile osoba zainteresowana, bezpośrednio przed utratą pracy, posiada okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi tej Umawiającej się Strony.

(2) Jeżeli zgodnie z przepisami prawnymi jednej Umawiającej się Strony okres wypłacania zasiłku dla bezrobotnych zależy od długości okresu ubezpieczenia, ustęp 1 stosuje się odpowiednio.

(3) Jeżeli zgodnie z przepisami prawnymi jednej Umawiającej się Strony wysokość zasiłku dla bezrobotnych zależy od wysokości przychodu, od którego opłacono składki na ubezpieczenie na wypadek bezrobocia,

bierze się pod uwagę tylko przychód osiągnięty zgodnie z przepisami prawnymi Umawiającej się Strony.

(4) Jeżeli okresy ubezpieczenia przebyte zgodnie z przepisami prawnymi jednej Umawiającej się Strony zostały uwzględnione dla ustalenia prawa do zasiłku dla bezrobotnych zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony, okres wypłaty zasiłku zostaje skrócony o okres, za który osoba bezrobotna otrzymywała zasiłek zgodnie z przepisami prawnymi pierwszej Umawiającej się Strony.

ROZDZIAŁ 5

Świadczenia rodzinne

Artykuł 22

Ustalanie prawa do świadczeń rodzinnych

(1) Osoby, które mają miejsce zamieszkania na terytorium jednej z Umawiających się Stron mają prawo do świadczeń rodzinnych przewidzianych przez przepisy prawne tej Umawiającej się Strony. Świadczenia te są wypłacane przez instytucję miejsca zamieszkania zgodnie z przepisami prawnymi stosowanymi przez tę instytucję, na jej koszt.

(2) Jeżeli zgodnie z niniejszą Umową prawo do świadczeń przysługuje jednocześnie na terytorium każdej z Umawiających się Stron, świadczenie jest wypłacane tylko przez właściwą instytucję tej Umawiającej się Strony, na której terytorium osoba uprawniona do świadczeń rodzinnych ma miejsce zamieszkania, według obowiązujących ją przepisów prawnych, na jej koszt.

DZIAŁ IV

POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 23

Uprawnienia właściwych władz

- (1) Właściwe władze Umawiających się Stron zawierają porozumienia administracyjne konieczne do stosowania niniejszej Umowy.
- (2) Właściwe władze Umawiających się Stron są obowiązane do:
 1. wyznaczenia instytucji łącznikowych i właściwych instytucji;
 2. wzajemnego powiadamiania się w sprawie stosowania niniejszej Umowy;
 3. wzajemnego informowania o zmianach w przepisach prawnych;
 4. wzajemnego udzielania pomocy i rozwijania możliwie szerokiej współpracy technicznej i administracyjnej dla stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 24

Wzajemna pomoc

- (1) Właściwe władze, instytucje łącznikowe i właściwe instytucje Umawiających się Stron udzielają sobie wzajemnej pomocy przy wykonywaniu postanowień niniejszej Umowy w taki sposób, jakby stosowały własne przepisy prawne. Pomoc ta jest bezpłatna.
- (2) Właściwe władze, instytucje łącznikowe i właściwe instytucje Umawiających się Stron mogą bezpośrednio kontaktować się ze sobą, jak również z każdą zainteresowaną osobą lub jej pełnomocnikiem.

Artykuł 25

Ochrona danych osobowych

- (1) Jeżeli na mocy niniejszej Umowy lub porozumienia, o którym mowa w artykule 23, są przekazywane dane osobowe między właściwymi

władzami, instytucjami łącznikowymi lub właściwymi instytucjami Umawiających się Stron, to w zakresie ochrony danych obowiązują przepisy o ochronie danych osobowych Umawiającej się Strony przekazującej dane.

W przypadku dalszego wykorzystywania, gromadzenia, przetwarzania lub usuwania danych osobowych przez Umawiającą się Stronę przyjmującą, obowiązują przepisy o ochronie danych osobowych Umawiającej się Strony przyjmującej. Umawiająca się Strona przyjmująca dane powinna dążyć do zabezpieczenia, w podstawowych kwestiach, takich standardów, dotyczących ochrony danych osobowych, jakie w danym przypadku obowiązują Umawiającą się Stroną przekazującą dane.

(2) Wykorzystywanie danych osobowych do celów innych niż zabezpieczenie społeczne może odbywać się wyłącznie za zgodą zainteresowanej osoby.

Artykuł 26

Badanie lekarskie

Badania lekarskie osób mających miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony wykonuje instytucja miejsca zamieszkania lub pobytu na wniosek i koszt właściwej instytucji. Jeżeli badanie lekarskie wykonuje się dla właściwej instytucji każdej z Umawiających się Stron, koszty tego badania obciążają instytucję miejsca zamieszkania.

Artykuł 27

Zwolnienia z opłat i uwierzytelnień

(1) Zwolnienie lub obniżenie opłat sądowych, skarbowych, rejestracyjnych lub innych podobnych, przewidzianych przez przepisy jednej Umawiającej się Strony, w przypadku zaświadczeń i dokumentów, które powinny być wydane zgodnie z przepisami tej Umawiającej się Strony, jest rozszerzone na analogiczne zaświadczenia i dokumenty, które powinny być wydane zgodnie z przepisami drugiej Umawiającej się Strony dla stosowania niniejszej Umowy.

(2) Wszelkie akty, dokumenty i zaświadczenia, które powinny być wydane w związku ze stosowaniem niniejszej Umowy zwolnione są z uwierzytelnienia przez władze dyplomatyczne i konsularne.

Artykuł 28

Stosowane języki

(1) Dla stosowania niniejszej Umowy właściwe władze, instytucje łącznikowe i właściwe instytucje Umawiających się Stron kontaktują się między sobą w języku urzędowym każdej z Umawiających się Stron.

(2) Pismo, wniosek lub dokument nie zostanie odrzucony na tej podstawie, że jest sporządzony w języku urzędowym drugiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 29

Składanie wniosków

(1) Wnioski, zażalenia, odwołania oraz inne dokumenty, które zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron powinny być złożone w określonym terminie właściwej instytucji tej Umawiającej się Strony, są uważane za złożone w tym terminie, jeżeli w tym samym terminie zostały złożone właściwej instytucji drugiej Umawiającej się Strony.

(2) Wnioski, zażalenia, odwołania oraz inne dokumenty, o których mowa w ustępie 1, właściwa instytucja niezwłocznie przesyła do właściwej instytucji drugiej Umawiającej się Strony.

(3) Wniosek o przyznanie świadczeń pieniężnych złożony zgodnie z przepisami prawnymi jednej z Umawiających się Stron jest uważany za wniosek o przyznanie odpowiednich świadczeń zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli wnioskodawca poinformował lub z przedstawionej przez niego dokumentacji wynika, że był ubezpieczony zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony, chyba że wnioskodawca wystąpi o odroczenie ustalenia prawa do emerytury zgodnie z przepisami prawnymi drugiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 30

Wypłata świadczeń pieniężnych

Właściwe instytucje każdej z Umawiających się Stron wypłacają świadczenia pieniężne na mocy niniejszej Umowy bezpośrednio osobom uprawnionym, mającym miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, w walucie urzędowej swojego państwa, a w przypadku braku wymienialności tej waluty w innej walucie wymienialnej.

Artykuł 31

Rozstrzygnięcie sporów

Wszelkie spory powstałe między Umawiającymi się Stronami dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy są rozwiązywane przez właściwe władze Umawiających się Stron.

DZIAŁ V

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 32

Postanowienia przejściowe

- (1) Niniejsza Umowa nie uzasadnia roszczeń o wypłatę świadczeń pieniężnych za okres poprzedzający dzień jej wejścia w życie.

- (2) Do ustalenia prawa do świadczeń na podstawie niniejszej Umowy są uwzględniane także te okresy ubezpieczenia, które zostały przebyte zgodnie

z przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron przed dniem jej wejścia w życie.

(3) Niniejsza Umowa ma zastosowanie także w przypadku ryzyka ubezpieczeniowego, które zaistniało przed dniem jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem ustępu 1.

(4) Świadczenia pieniężne przyznane przed dniem wejścia w życie niniejszej Umowy mogą być, na wniosek, ustalone ponownie, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy, pod warunkiem, że kwota ponownie ustalonego świadczenia pieniężnego nie będzie niższa od kwoty dotychczas wypłacanej. Jeżeli wniosek zostanie zgłoszony w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej Umowy, świadczenia pieniężne są przyznawane od dnia wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 33

Czas obowiązywania Umowy

Niniejsza Umowa zawarta jest na czas nieokreślony. Może być wypowiedziana przez każdą z Umawiających się Stron drogą dyplomatyczną nie później jednak niż na sześć miesięcy przed upływem danego roku kalendarzowego; w takim przypadku niniejsza Umowa traci moc z dniem 1 stycznia roku następującego bezpośrednio po roku, w którym została wypowiedziana.

Artykuł 34

Zachowanie praw nabytych

(1) W przypadku wypowiedzenia niniejszej Umowy, wszelkie prawa nabyte na mocy jej postanowień zostają zachowane.

(2) Prawa będące w trakcie nabywania, odnoszące się do okresów ubezpieczenia przebytych przed dniem, od którego nabrało mocy wypowiedzenie Umowy, nie wygasają.

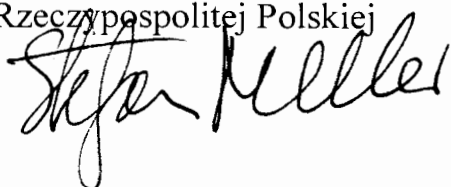
Artykuł 35

Wejście w życie Umowy

- (1) Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji. O zakończeniu postępowania ratyfikacyjnego Umawiające się Strony poinformują się drogą dyplomatyczną.
- (2) Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca, który następuje po miesiącu otrzymania noty późniejszej.
- (3) Z dniem wejścia w życie niniejszej Umowy w stosunkach między obydwoma państwami przestaje obowiązywać Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii o ubezpieczeniu społecznym podpisana w Warszawie dnia 16 stycznia 1958 r.

Sporządzono w Warszawie....., dnia 6 kwietnia 2006 r.
w dwóch oryginalnych egzemplarzach, każdy w językach polskim
i macedońskim, przy czym obydwa teksty posiadają jednakową moc.

W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu
Republiki Macedonii

ДОГОВОР

МЕЃУ

РЕПУБЛИКА ПОЛСКА

И

РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРУВАЊЕ

Република Полска

и

Република Македонија

во натамошниот текст “договорни страни”,
со желба да ги регулираат заемните односи во областа на социјалното
осигурување,
се договорија како што следи:

ДЕЛ I
ОПШТИ ОДРЕДБИ

Член 1

Дефиниции

(1) При примената на овој договор, долунаведените изрази значат:

1.“правни прописи”: закони и други прописи што се однесуваат на социјалното осигурување споменати во член 2 став 1 на овој договор;

2.“надлежен орган”:

2.1. во однос на Република Полска - Министерот надлежен за социјално обезбедување и Министерот надлежен за здравство;

2.2. во однос на Република Македонија - Министерството за труд и социјална политика и Министерството за здравство;

3.“орган за врска”: орган кој обезбедува координација и информација меѓу носителите на секоја од договорните страни кои учествуваат во спроведувањето на овој договор, како и во информирањето на заинтересираните за правата и обврските кои произлегуваат од него;

4.“надлежен носител”: носител кај кого лицето е осигурено во моментот на поднесување на барањето за давање или носител од кој тоа лице има право или би имало право да добие давање или носител кој е определен од надлежен орган за финансирање на трошоците на давања;

5.“осигуреник” : вработен или лице кое врши дејност ;

6.“периоди на осигурување” : периодите на платени придонеси или други периоди на вработување или вршење на самостојна дејност или периоди изедначени со нив според правните прописи на секоја од договорните страни;

7.“член на семејство” : лица кои се сметаат за членови на семејството според

правните прописи на договорната страна каде што е седиштето на надлежниот носител;

8.“парични давања” : сите видови парични давања одобрени според правните прописи на секоја договорна страна;

9.“давања во натура”: здравствени давања предвидени со соодветните правни прописи на договорните страни;

10.“итни давања во натура” - здравствени давања кои се неопходно потребни да се отстрани непосредната опасност по животот и здравјето;

11.“семејни давања”

11.1.во однос на Полска - семејни давања;

11.2.во однос на Македонија - детски додаток;

12. “живеалиште” : постојано место на живеење;

13.“престој” : времен престој на територијата на другата договорна страна.

(2) Другите термини употребени во овој договор имаат значење што им го определуваат правните прописи на секоја од договорните страни.

Член 2

Област на важење

(1) Овој договор се однесува на:

1. Во Република Полска на правни прописи за:

1.1.општо здравствено осигурување,

1.2. осигурување за боледување и мајчинство,

1.3. пензиско и инвалидско осигурување,

1.4. осигурување во случај на несреќи на работа и на професионални болести,

1.5. социјална помош на невработени,

1.6. семејна социјална помош.

2. Во Република Македонија на правни прописи за:

2.1. здравствено осигурување,

2.2. пензиско и инвалидско осигурување,

2.3. осигурување во случај на несреќи на работа и на професионални болести,

2.4. осигурување во случај на невработеност,

2.5. детски додаток.

(2) Овој договор ќе се применува на сите правни прописи со кои се изменуваат или дополнуваат прописите наведени во ставот (1).

(3) Овој договор ќе се применува на правните прописи што воведуваат нова гранка на социјално осигурување, само ако договорните страни изразат таква волја.

(4) Овој договор нема да се применува за давања за социјална помош, ниту пак за давања за жртви на војната или нејзините последици. Освен тоа во Република Полска овој договор не се применува на правните прописи за пензиско обезбедување за овластени лица во : Полиција, Агенција за внатрешна безбедност, Агенција за разузнавање, граничари, државни противпожарни единици, служби во затворот, Биро за заштита на Владата, професионални војници, а, исто така, за обезбедување на судии и јавни обвинители кои се во состојба на мирување.

Член 3

Лица на кои се применува Договорот

(1) Овој договор се применува на лица, на кои се применуваат или се

применувале правните прописи на едната или на двете договорни страни.

(2) Овој договор се применува и на други лица, доколку нивните права произлегуваат од правата на лицата од ставот 1.

Член 4

Еднаков третман

Доколку овој договор не определува поинаку, лицата на едната договорна страна кои имаат место на живеење на територија на другата договорна страна на кои се применуваат одредбите на овој договор имаат исти права и обврски според правните прописи на таа договорна страна како и нејзините државјани.

Член 5

Доброволно осигурување

Лицата што имаат место на живеење на територијата на една од договорните страни можат да пристапат во доброволно осигурување, предвидено со правните прописи на секоја од договорните страни под исти услови како и осигурениците на таа договорна страна, земајќи ги предвид ако е потребно и периодите на осигурување навршени на територијата на другата договорна страна.

Член 6

Трансфер на парични давања

(1) Ако овој договор не определува поинаку, паричните давања кои на лицето му следуваат според правните прописи на една од договорните страни, не смеат да бидат намалени, изменети, ставени во мирување или

укинати, поради тоа што корисникот има место на живеење на територијата на другата договорна страна и ќе се исплатуваат на таа територија.

(2) Ставот (1) не се однесува на:

1. Во однос на Република Полска за: семејни давања, давања во случај на невработеност, специјални давања и давања во определени случаи.

2. Во однос на Република Македонија за : давања во случај на невработеност и детски додаток;

ДЕЛ II

ПРИМЕНА НА ПРАВНИТЕ ПРОПИСИ

Член 7

Општо правило

До колку со членот 8 не е определено поинаку, лицата на кои се применува овој договор се осигурени според правните прописи на договорната страна, на чија територија ја извршуваат работата.

Член 8

Посебни правила

(1) Од правилото предвидено во член 7 на овој договор се утврдуваат следниве посебни правила:

1. За вработениот што е упатен на работа на територијата на една од договорните страни, од фирма во која е постојано вработен, на територијата на другата договорна страна заради извршување работа за сметка на таа

фирма, се применуваат правните прописи на првата страна, под услов предвидениот период на работа да не е подолг од дваесет и четири месеци. Доколку времетраењето на тоа вработување се продолжи повеќе од дваесет и четири месеци, и натаму се применуваат правните прописи на првата договорна страна во нов период од најмногу дваесет и четири месеци, под услов надлежниот орган на другата договорна страна или носител определен од надлежниот орган да даде своја дозвола пред истекот на првиот период од дваесет и четири месеци;

2. За лица кои постојано вршат самостојна дејност на територијата на една од договорните страни и привремено ќе го пренесат вршењето на дејноста на територијата на другата договорна страна, се применуваат правните прописи на првата договорна страна но не подолго од дваесет и четири месеци.

3. За работник кој обично извршува работа на територијата на двете договорни страни се применуваат правните прописи на чија територија има место на живеење.

4. За лице кое врши самостојна дејност на територијата на една од договорните страни кое истовремено е работник на територијата на другата договорна страна, се применуваат правните прописи на другата договорна страна.

5. За лице кое обично ја врши самостојната дејност на териториите на двете договорни страни, се применуваат правните прописи на договорната страна на чија територија имаат место на живеење.

6. За работник вработени во фирма за меѓународен воздушен железнички или патен сообраќај, се применуваат правните прописи на договорната страна на чија територија се наоѓа средиштето на претпријатието, но, во случај кога фирмата има филијала или постојано претставништво на територијата на другата договорна страна, на работникот вработен кај него се применуваат правните прописи на договорната страната на чија

територија се наоѓа филијалата или постојаното претставништво.

7. На членовите на персоналот на дипломатските и конзуларните претставништва се применуваат одредбите на Виенската конвенција за дипломатски односи од 18 април 1961 година, како и Виенската конвенција за конзуларни односи од 24 април 1963 година.

8. Членовите на административниот, техничкиот и помошниот персонал на дипломатското и конзуларното претставништво на секоја од договорните страни, можат во рок од три месеци, сметано од влегувањето во сила на овој договор или во рок од три месеци од датумот на почетокот на вработувањето на територијата на договорната страна каде што работат, да ја изберат примената на правните прописи на едната или другата договорна страна, ако тие се државјани на онаа договорна страна на која и припаѓа дипломатското или конзуларното претставништво.

9. Лицата кои работат како приватни домашни работници кај членови на дипломатското и конзуларно претставништво, имаат право на избор според точката 8, кога се државјани на договорната страна на која припаѓа дипломатското и конзуларното претставништво.

10. На лицата што ги испраќа една од договорните страни во разни форми за соработка се применуваат правните прописи на договорната страна што ги испраќа, освен ако со договорите за соработка не се предвидува поинаку.

11. На посада што работи на брод, кој носи знаме на една од договорните страни, се применуваат правните прописи на таа договорна страна.

(2) Надлежните органи на договорните страни или од нив овластени носители, во интерес на лице или група на лица, можат договорно да утврдат други правила или да ги изменат правилата предвидени во ставот (1).

ДЕЛ III

ПОСЕБНИ ОДРЕДБИ

ГЛАВА I

Болест и мајчинство

Член 9

Собирање на периодите на осигурување

Доколку лицето навршило периоди на осигурување според правните прописи на секоја од договорните страни, тогаш тие периоди се собираат во неопходен обем на неговиот период на времетраење за правото на давање и неговото времетраење ако не се поклопуваат.

Член 10

Давања во натура

(1) Осигуреникот, за кој станува збор во член 8, кој ги исполнува условите да добие давање во натура според правните прописи на една од договорните страни, а престојува на територијата на другата договорна страна заради извршување на работа, тогаш тој и членовите на неговото семејство имаат право да добијат давање во натура, на товар на надлежниот носител, од носителот во местото на престој според правните прописи што важат за тој носител, во случај кога состојбата на нивното здравје бара итни давања во натура.

(2) Во примена на ставот 1, одобрувањето на протеза или опрема и други давања во натура од поголема вредност зависи од согласноста на надлежниот носител, освен ако давањето не може да биде временски одложено без сериозно загрозување на животот или здравјето.

Списокот и износите на средствата се определуваат од страна на надлежните носители во административните спогодби за кои станува збор во член 23.

(3) Членовите на семејството на осигуреникот на една од договорните страни кои имаат место на живеење на територијата на другата договорна страна, добиваат давања во натура од носителот според местото на живеење согласно со важечките правни прописи на товар на надлежниот носител.

(4) Ако корисникот на пензија согласно со правните прописи на секоја од договорни страни има место на живеење на територијата на една од договорните страни, тогаш тоа лице и членовите на неговото семејство имаат право на давање во натура според правните прописи на таа страна, онака како да стекнало право на пензија само врз основа на правните прописи во земјата на живеење. Овие давања паѓаат на товар на носителот во местото на живеење.

(5) Ако корисникот на пензија стекната врз основа на правните прописи на една од договорните страни има место на живеење на територијата на другата договорна страна не е корисник на давања во натура според правните прописи на таа договорна страна, тогаш лицето добива давања во натура од носителот на местото на живеење според правните прописи што тој ги применува, а на товар на надлежниот носител. Оваа одредба се применува и на членовите на семејството на лицето кое добива пензија, кои имаат како ова лице, место на живеење на територијата на таа договорна страна.

(6) Ако лице користи пензија според правните прописи на едната договорна страна, кое има место на живеење на таа договорна страна и има право на давање во натура, а членовите на неговото семејство имаат место на живеење на територијата на другата договорна страна и немаат право на давање во натура според правните прописи на таа договорна страна имаат право на давање во натура според местото на нивното живеење, според

правните прописи кои се применуваат од тој носител, на товар на тој носител.

(7) Надлежните органи на договорните страни или носителите определени од нив можат да се договорат да го прошират кругот на лицата со право да користат давања во натура.

Член 11

Парични давања

(1) Паричните давања што им следуваат според правните прописи на една од договорните страни се исплатуваат и кога корисникот престојува на територијата на другата договорна страна.

(2) Паричните давања ги исплатува директно надлежниот носителот согласно со член 30.

Член 12

Надомест на трошоци

(1) Надлежниот носител ги надоместува на надлежниот носител на другата договорна страна трошоците за давања во натура според член 10, освен административните трошоци.

(2) Заради упростување на административната процедура, надлежните носители можат да се договорат износите на трошоци направени за сите или одделни категории на трошоци дека ќе бидат надоместувани во вид на паушал.

(3) Начинот на надоместување на трошоците ќе се определи со

административни спогодби за кои станува збор во член 23 на овој договор.

ГЛАВА 2

Несреќи на работа и професионални болести

Член 13

Парични давања и давања во натура

(1) Корисник на давање поради несреќа на работа или професионална болест според правните прописи на едната од договорните страни, има право на давање во натура, кога престојува или живее на територијата на другата договорна страна, што го дава носителот во местото на престој или живеење, согласно со неговите правни прописи, на товар на надлежниот носител. Соодветно се применува членот 10 став 2 .

(2) Во случај на парични давања соодветно се применуваат решенијата од член 11.

Член 14

Професионални болести

(1) Ако одобрувањето на давањето поради професионална болест според правните прописи на една од договорните страни зависи од тоа дали болеста за прв пат била утврдена на територијата на таа договорна страна, се смета дека овој услов е исполнет и во случај кога болеста била утврдена за прв пат на територијата на другата договорна страна.

(2) Ако правото на давања поради професионална болест следува според правните прописи на секоја од договорните страни, тогаш тоа се одобрува исклучиво според правните прописи на онаа договорна страна на чија територија последен пат било вработувањето кое можело да ја предизвика

професионалната болест, доколку корисникот ги исполнува условите предвидени со тие правни прописи.

Член 15

Влошување на професионалната болест

(1) Ако правото на давање во случај на професионална болест произлегло според правните прописи на едната договорна страна, надлежните носители на таа договорна страна се одговорни за исплаќањето на давањето на корисникот при влошување на професионалната болест, дури и ако тоа настапило во моментот кога на лицето се применувале правните прописи на другата договорна страна ако таму не извршувало работа при која може да настапи професионална болест.

(2) Во случај на влошување на професионалната болест на лицето, кое користи давање за професионална болест, согласно со правните прописи на првата договорна страна, за време на извршување на работата која може да предизвика професионална болест на територијата на другата договорна страна:

1. Надлежниот носител на првата договорна страна продолжува да исплатува го оствареното давање, без да го земе предвид влошувањето на професионалната болест;

2. Надлежниот носител на втората договорна страна според правните прописи кои се применувале на лицето во време на извршување на работа која може да предизвика влошување на професионалната болест, одобрува давање во висина што одговора на разликата помеѓу висината на давањето на кое има право по влошувањето на здравствената состојба и висината на

давањето на кое би имал право пред влошувањето, според неговите прописи, онака како болеста да настапила според тие правни прописи.

Член 16

Утврдување на степен на неспособност

Ако со правните прописи на една од договорните страни се предвидува дека за утврдување на степен на неспособност поради несреќа на работа или професионална болест се зема предвид претходно настанатата неспособност од истите причини, во тој случај ќе се земаат предвид несреќите на работа и професионалните болести настанати претходно според правните прописите на другата договорна страна.

ГЛАВА 3

Пензии

Член 17

Собирање на периодите на осигурување

(1). Заради стекнување, одржување или повторно признавање право на пензија, според правните прописи на секоја од договорните страни, периодите на осигурување се собираат, ако е неопходно потребно, под услов да не се поклопуваат.

(2). Ако правните прописи на една од договорните страни го условуваат одобрувањето на пензија од периодите на осигурување навршени во професија опфатена со посебен систем, во определено занимање или определна струка, тогаш периодите на осигурување навршени според правните прописи на другата договорна страна се земаат предвид при одобрувањето на таа пензија само тогаш, ако биле навршени во рамки на

соодветниот систем во тоа занимање или во таа струка.

Член 18

Пензија без собирање на периодите на осигурување

Ако осигуреникот ги исполнува условите, според правните прописи на една од договорните страни, за стекнување право на пензија без собирање на периодите на осигурување според член 17, тогаш надлежниот носител на таа страна ја утврдува висината на пензијата исклучиво врз основа на периодите на осигурување навршени според прописите на таа договорна страна, освен ако износот на пензијата пресметана според член 19 е поповолна.

Член 19

Пензии со собирање на периодите на осигурување

Ако осигуреникот ги исполнува условите за пензија само со примена на член 17, надлежниот носител на секоја од договорните страните ги применува следниве начела:

1. го пресметува теоретскиот износ на пензијата која осигуреникот би можел да ја оставри кога сите периоди на осигурување, според правните прописи на двете договорни страни, би биле навршени според нејзините правни прописи;
2. за одредување на теоретскиот износ на пензијата при утврдување на основата за пресметување се земаат предвид исклучиво периодите на осигурување навршени според правните прописите што ги применува надлежниот носител;
3. врз основа на тој теоретски износ, надлежниот носителот на таа договорна страна го одредува вистинскиот износ на пензијата

сразмерно на должината на периодите на осигурување навршени според нејзините правни прописи и во однос на вкупната должина на периодите на осигурување навршени според правните прописи на двете договорни страни;

4. ако вкупниот период на осигурување, пресметан според правните прописи на секоја од договорните страни, е подолг од најдолгиот предвиден период според правните прописите на една од договорните страни, за пресметување на максималниот износ на пензија, надлежниот носител го зема предвид најдолгиот период, предвиден според правните прописи што тој ги применува.

Член 20

Периоди на осигурување пократки од една година

Ако периодите на осигурување што се земаат предвид, според правните прописи на една од договорните страни, при утврдувањето право на пензија не изнесуваат најмалку една година, нема да биде одобрена пензија според тие правни прописи, освен ако постои право на пензија само врз основа на овие периоди според тие правни прописи; погоре наведените периоди се земаат предвид заради стекнување, задржување и повторно воспоставување право, како и пресметување на износот на пензијата од другата договорна страна, онака како да биле тоа периоди на осигурување навршени според правните прописи што таа ги применува.

Оваа одредба се применува за пензии за кои правото зависи од навршувањето на определени периоди на осигурување.

ГЛАВА 4

Невработеност

Член 21

Давање за невработени

(1). Периодите на осигурување, навршени според правните прописи на една од договорните страни се засметуваат во неопходен обем при определување на правото на парично давање за невработени според правните прописи на другата договорна страна, ако заинтересираното лице, непосредно пред да ја загуби работата, има периоди на осигурување навршени според правните прописи на таа договорна страна.

(2). Ако според правните прописи на едната договорна страна рокот на исплаќање на паричното давање за невработени зависи од времетраењето на периодите на осигурување, се применува соодветно на ставот 1.

(3) Ако според правните прописи на едната договорна страна износот на паричното давање за невработени зависи од висината на приходот врз основа на кој се платени придонесите за осигурување во случај на невработеност, се зема предвид само приходот остварен според правните прописи на таа договорна страна.

(4) Ако периодите на осигурување, остварени според правните прописи на едната договорна страна, биле засметани за остварување на право на парично давање за невработеност според правните прописи на другата договорна страна, периодот на исплаќање на паричното давање се намалува за периодот, за кој што невработеното лице користело давање според правните прописи на првата договорна страна.

ГЛАВА 5

Семејни давања

Член 22

Утврдување на право на семејни давања

(1). Лицата кои имаат место на живеење на територијата на една од

договорните страни, имаат право на семејни давања предвидени со правните прописи на таа договорна страна. Овие давања ги исплатува носителот во местото на живеење, според правните прописи што ги применува тој носител и на негов товар.

(2). Ако во согласност со овој договор, истовремено се исполнети условите за право на давање на територијата на двете договорни страни, давањето го исплатува само носителот на онаа договорна страна на чија територија лицето корисник на семејното давањето има место на живеење, според неговите правни прописи, на негов товар.

ДЕЛ 4

ДРУГИ ОДРЕДБИ

Член 23

Овластувања на надлежни органи

(1). Надлежните органи на договорните страни склучуваат административни спогодби, потребни за примената на овој договор.

(2) Надлежните органи на двете договорни страни се должни:

1. да определат органи за врска и надлежни носители;
2. заемно да се известуваат за примената на овој договор;
3. заемно да се информираат за промените во правните прописи;
4. заемно да пружаат помош и да развиваат можност за поширока техничка и административна соработка при примената на овој договор.

Член 24

Заемна помош

(1) Надлежните органи, органите за врска и надлежните носители на договорните страни, пружаат заемна помош во примена на одредбите на овој договор, на начин, како би ги применувале сопствените правни прописи. Таа помош е бесплатна.

(2) Надлежните органи, органите за врска и надлежните носители на договорните страни, можат да остварат непосреден контакт помеѓу себе, како и со секое заинтересирано лице или негов полномошник.

Член 25

Заштита на лични податоци

(1) Доколку врз основа на овој договор или Спогодбата од член 23 за примена на Договорот се разменувани лични податоци помеѓу надлежните органи, органите за врска или носителите на договорните страни, тогаш во областа на заштитата на податоците, ќе се применуваат правните прописи кои важат на договорната страна која ги доставува податоците. Во случај на натамошно користење, прибирање, обработка и бришење на личните податоци од договорната страна која ги прифаќа, ќе важат правните прописи за заштита на личните податоци на договорната страна која ги презема личните податоци. Договорната страна која ги прифаќа личните податоци презема обврска да обезбеди такви стандарти на заштита на личните податоци кои се предвидени според правните прописи на договорната страна која ги предава личните податоци.

(2) Користење на личните податоци за други потреби освен за социјално осигурување, може да се даде само со согласност на заинтересираното лице.

Член 26

Лекарските прегледи

Лекарските прегледи на лицата кои имаат место на живеење или престојуваат на територијата на другата договорна страна, ги врши носителот во местото на живеење или престој на барање и на товар на надлежниот носител. Ако лекарскиот преглед се врши за надлежните носители на секоја од договорните страни, трошоците за тој преглед паѓаат на товар на носителот во местото на живеење.

Член 27

Ослободување од плаќање и заверка

(1). Ослободувањето или намалувањето на судските и административните такси, регистраторските давачки или други слични давачки, предвидени со прописите на една од договорните страни, во случај на потврди и документи што треба да се издаваат според прописите на таа договорна страна, се проширува на истоветни потврди и документи кои би требало да бидат издадени според прописите на другата договорна страна за примена на овој договор.

(2). Секаков вид исправи, документи и потврди што треба да се издадат заради примена на овој договор се ослободени од заверка во дипломатските и конзуларните органи.

Член 28

Употреба на јазици

(1) При примената на Договорот, надлежните органи, органите за врска и надлежните носители на договорните страни, меѓусебно комуницираат на официјалниот јазик на секоја од договорните страни.

(2) Молбата или документот нема да се отфрлат од причини што е изготвен на официјалниот јазик на другата договорна страна.

Член 29

Поднесување на поднесоци

(1) Барањата, жалбите и изјавите, како и другите документи, кои според правните прописи на едната договорна страна треба да бидат поднесени во определен рок на надлежните носители на таа договорна страна, се сметаат за поднесени во тој рок, ако во истиот рок биле поднесени до надлежниот носител на другата договорна страна.

(2) Барањата, жалбите и изјавите, како и другите документи, наведени во став 1, надлежниот носител, во најкус можен рок ги доставува до надлежниот носител на другата договорна страна.

(3) Барање за признавање на парични давања поднесено според правните прописи на едната договорна страна, се смета како барање за признавање на соодветно давање според правните прописи на другата договорна страна, ако барателот информирал или од приложената од него документација произлегува дека бил осигурен според правните прописи на таа договорна страна, освен ако барателот побара одлагање на признавање на правото на старосна пензија, според правните прописи на едната договорна страна.

Член 30

Исплатување на парични давања

Надлежните носителите на секоја од договорните страни кои исплатуваат парични давања врз основа на овој договор, непосредно на корисниците кои имаат место на живеење на територијата на другата договорна страна, во важечка валута на својата држава, а во случај на немање на конвертибилност на валута во друга конвертибилна валута.

Член 31

Решавање на спорови

Сите спорови што би се јавиле меѓу договорните страни во врска со толкувањето или примената на овој договор се решаваат од надлежните органи на договорните страни.

ДЕЛ V

ПРЕОДНИ И ЗАВРШНИ ОДРЕДБИ

Член 32

Преодни одредби

(1) Овој договор не дава право на побарувања за исплата на парични давања во периодот пред денот на неговото влегување во сила.

(2) За утврдување на правата на давањето врз основа на овој договор се земаат предвид и оние периоди на осигурување што се навршени согласно

со правните прописите на секоја договорната страна пред денот на влегувањето во сила на овој договор.

(3) Овој договор се применува и во случај на осигурителен ризик што настанал пред неговото влегување во сила, освен одредбата од став 1.

(4) Паричните давања кои се признати пред влегување во сила на овој договор, можат по барање на корисникот на давањето да бидат повторно определени, согласно со одредбите на овој договор, под услов дека така пресметаниот износ нема да биде помалку од веќе исплатуваното давање. Ако барањето биде поднесено во рок од две години од влегувањето во сила на овој договор, паричните давања се признаваат од денот на влегување во сила на овој договор.

Член 33

Време на важење на Договорот

Овој договор се склучува на неопределено време. Секоја од договорните страни може да го откаже по дипломатски пат, но не подоцна од шест месеци пред истекот на календарската година; во таков случај овој договор ја губи правната сила сметано од 1 јануари на наредната година, непосредно по годината во која бил откажан.

Член 34

Зачувување на стекнати права

(1) Во случај на откажување на овој договор, сите стекнати права врз основа на неговите решенија се задржуваат.

(2) Правата што се во постапка на стекнување, а кои се однесуваат на периодите на осигурување навршени пред денот од кога влезе во сила откажувањето на овој договор, не згаснуваат .

Член 35

Влегување во сила на Договорот

(1) Овој договор подлежи на ратификација.

По завршување на ратификационата постапка, договорните страни меѓусебно ќе се известат по дипломатски пат.

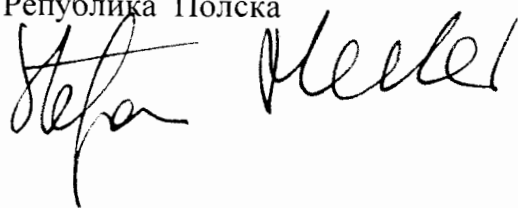
(2) Овој договор влегува во сила првиот ден од третиот месец кој следува по месецот на приемот на второто известување.

3) Со денот на влегување во сила на овој договор, во односите меѓу двете држави престанува да важи Конвенцијата за социјално осигурување меѓу Федеративна Народна Република Полска и Народна Република Југославија, склучена на 16.01.1958 година, во Варшава.

Составено во Варшава на ден 6 април 2006г. во два оригинални примерока, секој на полски јазик и на македонски јазик, при што двата текста имаат еднаква важност.

За

Република Полска

За

Република Македонија

